

[S. Rasmussen.]

mange Sider, baade under disse Forhandlinger og tidligere, nemlig Bestemmelsen om de landstingsvalgte Medlemmer. Der er i Øjeblikket i dette høje Ting 19 tingvalgte Medlemmer, men naar jeg ser paa den foreslaaede Grundlov, kan jeg ikke se andet, end at dette Tal omtrent fordobles, idet der bliver 34 tingvalgte Medlemmer efter det foreliggende Forslag. Jeg finder dette meget uheldigt og forstaaer det ikke, da Bestemmelsen om de landstingsvalgte Medlemmer er en af de Ting, som saa stærkt er blevet kritiseret.

Jeg har endnu et Par Ord at sige om Valgretsalders Nedsættelse. Dengang Mynlighedsalderen ved det 21de Aar blev gennemført, var jeg imod det, og jeg finder den Dag i Dag, at det er en uheldig Bestemmelse. Jeg ved godt, at den danske Ungdom har fulgt godt med og paa mange Maader har faaet en god Uddannelse, selv om jeg hører til dem, der mener, at Uddannelsen maaske kunde forbedres yderligere paa et og andet Punkt. Men hvad angaar det økonomiske, tror jeg, at Danmarks Ungdom er sent udviklet. Jeg har set saa mange Eksempler paa, at den unge Mand, som fik Raadighed over sin Kapital, sine Ejendele ved 21 Aars Alderen, har sat en hel Del til, inden han blev 25 Aar. Den ærede Ordfører for de Radikale (Veistrup) var i Gaar inde paa, at Valgretsalders skulde have været nedsat til 21 Aar. Saaledes som Forholdene ligger, tror jeg ogsaa, at dette Krav paa ny vil blive rejst, thi jeg tror ikke paa, som det er blevet sagt fra mange Sider, og sagt med Eftertryk, at naar denne Grundlovsændring er vedtaget, vil der ikke mere blive Tale om Forfatningsændringer her i Landet. Dette Krav vil komme igen, og derfor tror jeg ikke, vi vil faa Ro om Forfatningen.

Endelig vil jeg gerne sige et Par Ord om de kirkelige Paragraffer. Under de mangeaarige Forhandlinger i det kirkepolitiske Udvalg har vi Gang paa Gang, ogsaa fra Socialdemokratiets Side, mødt Kravet om, at der skulde gøres alt muligt for at udvide den lige og almindelige Valgret til Menighedsraadene. Men paa et vist Tidspunkt under disse Forhandlinger, hvor det næsten saa ud til, at vi kunde være kommet overens med Socialdemokratiet om en Slags Kirkeforfatning, strandede Forhandlingerne netop paa dette Punkt. Det forstaaer jeg ikke, thi fra den Side har man lagt meget stærk Vægt paa, at de socialdemokratiske Medlemmer i Menighedsraadene fik saa megen Indflydelse som muligt, og dette har jeg ikke haft noget imod, da det har vist

sig, at mange af de Mennesker, som er valgt ind i Menighedsraadene fra Arbejderside, virkelig har faaet Interesse for Kirkens Anliggender. Hele den Bevægelse, der i Øjeblikket er blandt Arbejderne hen imod Kirken — jeg tænker her særlig paa Bibelkredsene —, viser, at der blandt Arbejderne virkelig er Interesse for Folkekirken i vort Land. Nu har man i Grundlovens Paragraffer prøvet paa at give Kirken en grundlovmæssig Stilling, som den ikke har haft før; jeg tænker her paa Bestemmelsen om, at Biskopperne skal høres, inden Ændringer i Kirkens indre Forhold bliver afgjort. Jeg for mit Vedkommende giver nu ikke meget for denne Grundlovsfæstelse, thi det har i Forvejen været Praxis og Skik, at Biskopperne er blevet hørt om disse Forhold. En anden Ting havde det jo været, om man ligefrem havde givet dem en Beføjelse til at udtale sig paa en saadan Maade, at deres Udtalelser skulde respekteres; men det har de jo ingen som helst Ret til efter det Forslag, her foreligger. Jeg kan ikke rigtig se, hvilken Fordel der er ved det foreslaaede. Jeg hørte nok i Gaar en af mine Meningsfæller i dette høje Ting fremhæve, at Biskopperne nu bliver valgt ved almindeligt Valg. Det er rigtigt, men at det netop skulde forøge Biskoppernes Ansvar over for Kirkens Stilling, har jeg ikke megen Tro til. Jeg hører ikke til dem, der er særlig begejstret for den Bispevalgmaade, vi har nu; jeg er ikke sikker paa, at ikke den gamle Maade i mange Henseender var bedre end den, vi nu har og maaske faar. Den Forandring, der sker her, synes jeg derfor ikke giver noget som helst.

Det vilde efter min Mening have været naturligt, at man ogsaa havde givet Menighedsraadene en Plads her, saa at de fik Ret til at udtale sig om Kirkens indre Forhold, saa meget mere som det vist er vitterligt for alle, der kender de kirkelige Forhold i vort Land, at Lægfolket i de senere Aar ikke blot inden for bestemte Retninger, men i det hele taget har gjort et stort Arbejde for Kirkens Forhold. Jeg finder det mærkeligt, at man fra den Side, hvor man har gjort saa meget for, at Menighedsraadsmedlemmerne kunde faa en saa almindelig og bred Stemmeret, som det var muligt, ikke vil give Menighedsraadene en Plads her, saa at de skulde høres om Kirkens indre Forhold. Jeg finder det meget uheldigt, og derfor kan jeg ikke stemme for denne Paragraf.

Hvad de kirkelige Midler angaar, kan jeg heller ikke deltage i den Ros, der paa dette Punkt er kommet til Orde. Det er